

Swift and Saddled

Lyla Sage

Swift and Saddled

Rebel Blue Ranch

Översättning Ida Ingman

Lovereads

Lovereads, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.lovereads.se
info@lovereads.se

Copyright © Lyla Sage 2024
Swedish translation rights arranged with
Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved
Originalalets titel: Swift and Saddled
Översättare: Ida Ingman
Omslagsillustration och design: Austin Drake
Omslagsanpassning: Malin Tegendal
ISBN 978-91-90030-47-9
Tryckt hos ScandBook EU, 2026
Första tryckningen

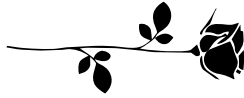
Den här boken skulle inte kunna tillägnas någon annan
än du, kära läsare, för att du finns vid min sida medan jag
följer mina drömmar.

Och till Corrine, Leos älskling.

I våra solnedgångar lyser färgerna
Och i den pärlemorskimrande gryningen
Sveper den bitande doften av salvia
Ner i en bris från bergen.

”Detta gudsförgättna land”, Juanita Leach, cowboypoet,
omkring 1940-talet

1

Ada

Jag har mött många lögnare, men ingen som ljuger riktigt lika bra som Google. Jag vill inte tala illa om sökmotorn, utan försöker bara ta upp dess mest irriterande brister. I just det här fallet hade den påstått att den sunkiga baren jag satt i – eftersom det var det enda etablissemang i den lilla staden Meadowlark, Wyoming, som var öppet klockan tio en söndagskväll – serverade mat.

Det gjorde den inte.

Enligt Googles korkade grafer, som skulle visa hur mycket aktivitet det var, skulle det vara ganska lugnt på Devil's Boot nu, även om jag inte visste om baren faktiskt hette det, eftersom jag inte hade sett någon skylt.

Det var visst mycket aktivitet.

Inte sjukt mycket, men tillräckligt mycket för att det åtminstone borde stå "ganska mycket aktivitet" på Google.

Vid baren fanns också en väldigt högljudd grupp män, och det hade inte Google kunnat veta. Men om det hade funnits några foton på det här stället på företagssidan, skulle jag antagligen ha kunnat dra den slutsatsen själv.

Och undvikit Devil's Boot från första början.

Dumma Google.

Det här stället var precis vad jag såg framför mig när jag tänkte på en riktigt sunkig småstadspub. På jukeboxen spelades gammal country och det satt onödigt många neonskyltar på väggarna.

Det luktade ingrodd cigaretttrök och golvet var klibbigt på sina ställen, så att mina Doc Martens fastnade där när jag gick.

Jag är ingen snobb. Jag har ingenting emot en bra sunkpub. Jag trodde bara inte att jag skulle hamna på en själv. Inte i dag.

När jag lämnade San Francisco i går och gav mig av mot Wyoming, tänkte jag absolut inte att jag ville sitta på en sunkig bar den sista kvällen innan jag skulle börja på det viktigaste jobbet i hela min karriär.

Men jag var hungrig, och det lilla men märkligt pittoreska motellet där jag skulle bo i natt hade inte så bra WiFi, så jag gav mig ut på jakt efter föda och internet, men jag hittade bara det ena. Vad är det för ställe som inte har någon mat men bra WiFi?

Samma sort som har en lång och väldigt sexig bartender som tyckte synd om mig när jag frågade om de hade någon mat, och fiskade fram en liten påse Doritos från bakom disken, vilken jag fick tillsammans med min whisky och Cola Light. Jag frågade inte hur gamla de var, eftersom jag inte ville veta, men jag kunde tänka mig, eftersom de nästan var mjuka. De smakade som om påsen hade varit öppen ett tag, trots att den var oöppnad när jag fick den.

Sedan tog jag plats vid ett högt bord i hörnet. På väggen bakom mig fanns det en neonskylt med en cowboy som red en ölflaska som om det vore en tjur. Det var så fånigt att jag nästan fick lust att le, och jag gillade den känslan.

Ärligt talat visste jag inte om det var bättre att äta chipsen, som antagligen skulle kunna få pensionärsrabatt, än att inte äta någonting alls, men nu gjorde jag det ändå.

Jag torkade bort nachoosten från fingrarna så att iPad-skärmen inte skulle bli smutsig. Jag hade tagit fram mejlkonversationen mellan Weston Ryder och mig, och dubbelkollade vilken tid jag skulle komma till Rebel Blue Ranch morgonen därpå, innan jag såg till att jag hade kartan nerladdad på min telefon, för säkerhets skull.

Sådan var jag, Ada Hart – ingen kunde anklaga mig för att inte vara förberedd.

Jag visste inte särskilt mycket om Rebel Blue, bara det som Teddy hade berättat de senaste månaderna. Jag kände Teddy från mitt första år på college. Vi gick i samma skola i Colorado, i alla fall mitt första år. Efter det bytte jag skola för att komma närmare hem.

Nu ångrade jag verkligen att jag hade åkt hem igen, för det hade lett till det jag själv alltid skulle kalla för ”händelsen”, men som andra även kallade mitt ”bröllop”.

Jag skakade av mig alla tankar på *det där* och på *honom*.

När jag hade lämnat Denver fortsatte jag hålla kontakten med Teddy, framför allt via sociala medier, och jag var tacksam för det nu. Det var hon som hade tipsat Weston om mig, och det kanske var han som var Rebel Blues ägare, men jag visste inte säkert. När man googlar, och än en gång, Google är så dumt, får man bara veta att det är en boskapsranch som är drygt tretusen hektar stor.

Jag antar att jag kunde ha frågat Teddy, men jag ville inte störa henne. Hon har hjälpt mig tillräckligt.

Jag visste inte hur stort tretusen hektar var. *Riktigt jävla enormt*, var vad jag tänkte, när jag hörde att en av de gamla männen vid baren var jobbig mot bartendern.

”Vad fan är det för bar som får slut på is?” röt han misstroget.

”Den där det sitter en massa sorgliga gamla gubbar som dricker whisky som om det vore vatten”, kontrade bartendern. Jag såg på dem. Bartendern log lite svagt, så han kunde inte vara alltför upprörd över attackerna. ”Gus kommer snart med mer, så du får nöja dig med den där drinken i tio minuter till.” Han pekade på glaset framför mannen, som fnös åt honom.

Jag kände telefonen vibrera på bordet och tittade på den.

Teddy: Hallå! Är du framme nu?

Jag: Ja, håller bara på att förbereda mig inför i morgon.

Teddy: TOPPEN.

Teddy: Det kommer att bli så kul.

Teddy: Jag kommer förbi i veckan.

Teddy: Kan knappt vänta tills du får visa vad du kan!

Jag såg att jag även hade fått ett sms från min affärspartner Evan, som var byggentreprenören, och min mamma, som säkerligen ville berätta vilket slöseri med tid det hade varit att komma till Wyoming.

Så kanske det var, men av någon anledning trodde jag faktiskt inte det.

Jag la telefonen på bordet igen och vände den upp och ner. Jag behövde fokusera. De senaste fyra månaderna hade jag och Weston skrivit hundratals mejl till varandra. Vi hade diskuterat hans vision, gjort en tidsplan och kommit överens om hur arbetslaget skulle se ut och hur mycket allt skulle kosta. Folk trodde alltid att det första steget var att riva ner väggarna, men det var egentligen steg trehundra. Jag höll på att gå igenom steg ett till tvåhundra-nittionio när en gigantisk vit fluffboll dök upp vid mina fötter.

”Waylon! Fan”, hörde jag bartendern skrika. Jag antog att Waylon var hunden som satt vid mina fötter och stirrade på mig med tungan hängande ut genom munnen och en galen blick.

Vilken ängel.

Jag lutade mig fram och kliade honom på hans väldigt mjuka och pälsiga huvud. Jag hade alltså tillbringat mindre än några timmar i Meadowlark och det här stället drog ur mig leenden i rekordtakt.

”Allvarligt?” hörde jag bartendern klaga. ”Vem i helvete tar med sig en hund till en bar?” Jag tittade upp just som en man kom in genom dörren.

Fan. Vad i helvete var det i vattnet här i Meadowlark, Wyoming?

Häriifrån såg jag att han inte var lika lång som bartendern, men nästan. Han bar en öppen flannelskjorta över en vit t-shirt som smet åt över hans bröst. Min blick gled över honom ända tills den nådde ner till hans slitna cowboyboots.

Det kanske berodde på att jag hade varit omgiven av teknikkillar i Patagonia-västar alldeles för länge, men den här mannen gjorde något med mig.

Han hade säkert grova händer. Arbetarhänder. För ett ögonblick fantiserade jag om hur det skulle kännas om han drog dem över min kropp.

Näpp. Nej. Definitivt inte.

Tänk inte ens tanken.

Vi skulle absolut inte fantisera om den mystiska cowboyn i den dunkla puben, hur snygg han än var.

Jag var här för att *jobba*.

Jag rycktes tillbaka till verkligheten när min nya pälsvän slickade mig på händerna, antagligen för att han kände smaken av gamla Dorito-smulor.

Jag kunde inte låta bli att lyssna på samtalet som bartendern hade med cowboyn. Tjuvlyssning var en av mina favorithobbyer.

”Vad är det för bar som får slut på is?” utbrast cowboyn missstroget. De gamla männen tjöt instämmande.

”Var har du din bror?” frågade bartendern.

”Han är upptagen.” Cowboyen ryckte på axlarna.

”Var är min is?”

”Ute i bilen.”

”Du kunde inte ta med den in?”

”Jag tänkte att du kunde ta hand om det.” Bartendern skakade på huvudet men kom runt bardisken och gick ut genom dörren. Det var uppenbart att de där två kände varandra väl. Jag trodde inte att de var bröder, för de liknade inte varandra, men det fanns något där.

Inte bröder, men definitivt tajta.

”Ta hand om din hund”, sa bartendern på vägen ut. ”Snälla.”

Cowboyen såg sig omkring i baren, antagligen på jakt efter sin hund, men hans blick landade på mig. Jag, som för närvarande fick min hand ordentligt tvättad, och som satt och stirrade rakt på cowboyen utan att skämmas.

Jag borde ha tittat bort, men det gjorde jag inte.

Jag kunde inte avgöra vad han hade för ögonfärg härifrån, men jag ville veta.

Vi stirrade på varandra betydligt längre än vad som var socialt acceptabelt, och han log svagt så att jag kunde skönja en skrattgrop i varje kind.

Inte skrattgropar för fan.

De borde vara olagliga.

Det borde åtminstone krävas något slags varning innan de visades upp bland folk.

Varning: Skrattgropar kan förekomma och orsaka våta trosor.

Det såg ut som att han var på väg mot mig, men vår märkliga och intensiva stirrtävling avbröts av bartendern som stoppade ner en isbit innanför cowboyens tröja.

Han gav ifrån sig ett inte alls särskilt manligt ljud som fick mig att skratta. Alla kan se coola och sexiga ut ända tills de får en isbit innanför tröjan.

”Brooks! Vad fan!” utbrast han och dansade en konstig dans när han försökte få ut den. Det var gulligt.

Riktigt gulligt.

Bartendern, Brooks, skrattade bara på vägen tillbaka in bakom baren, med påsen med is i ena handen, och sa ”Hämta din hund så bjuder jag på något att dricka.”

Cowboyen rättade till tröjan och drog handen genom sitt sandbruna hår.

”Okej då.”

Han började gå mot mig och såg mig rakt i ögonen igen. Varför var han på väg hit?

Jag kände en varm tunga mot min hand igen.

Just det. Hunden. Precis.

Jag sänkte blicken. Jag hade inget val. Jag kunde inte ta ansvar för vad som skulle hända om vi fortsatte stirra på varandra länge till. Det var något med alltihop, med självsäkerheten han utstrålade, som kändes elektriskt.

”Jag ber om ursäkt för honom.” Det var hans röst. Min fluffiga kompanjon viftade med svansen när han hörde sin ägares fotsteg. ”Han är svag för vackra kvinnor.” Jag tittade upp och kunde inte låta bli att le, men den här gången var leendet riktat mot mannen som bara var två steg bort.

”Har den repliken någonsin funkat?” skrattade jag. Jag kände inte igen min röst, jag lät inte riktigt bekväm. Det lät som när man pratar första gången på morgonen.

”Det kanske du kan svara på”, sa han, och ögonen lyste. De var gröna. *Så jävla gröna.*

”Det var inte illa”, svarade jag, ”men framförandet skulle kunna förbättras.”

Jag fick se de där skrattgroparna igen.

”På vilket sätt?”

”Du måste mena det”, sa jag.

Hans ansiktsuttryck förändrades. Han såg förvirrad ut.

”Det är klart att jag menade det.” *Jaså.* Han var så övertygande. Om jag hade haft mer positiva erfarenheter av män, skulle jag kanske ha trott honom.

”Du!” Vår konversation avbröts när Brooks ropade på cowboyen, som vände sig till honom. ”Vill du ha ölen på flaska eller på tapp?”

I stället för att svara tittade cowboyen på mitt bord, och det måste ha syntts på iPaden att jag jobbade med något, för han försökte inte slå sig ner eller något, utan tittade på sin hund och sa ”Nu låter vi den här vackra kvinnan arbeta, Waylon.” Waylon lydde och gick fram till sin ägare, som såg på mig igen. ”Jag sitter vid baren när du är klar, om du vill ha sällskap.”

Vänta lite. Skulle han inte försöka pressa mig? Tränga sig på? Skulle han bara ... låta mig arbeta?

Fan. Jag antar att männen var annorlunda i Meadowlark.

Cowboyen log en sista gång, så att skrattgroparna syntes, och gick sedan bort till baren igen. Min nya vän, Waylon, följde efter.

Jag såg honom gå och fick anstränga mig för att slita blicken från hans rumpa.

Jag skakade lite på huvudet och försökte koncentrera mig, som om jag ville skaka av mig alla tankar på den stiliga främlingen.

Det kändes bra att han hade lagt märke till mig, att han hade stirrat. Precis efter skilsmässan hade min självkänsla legat på en bottennivå. Inte heller nu, över ett år senare, var den särskilt god.

Så jag kunde inte förneka att jag gillade att någon såg på mig som om jag var den enda personen i rummet.

Min exman hade aldrig ha tittat på mig så där.

Men *det* tänkte jag absolut inte fundera mer på i dag. Jag sköt undan tanken, återgick till min iPad och såg att jag hade fått ett nytt mejl från ägaren till Rebel Blue.

Ada,

Jag hoppas att bilresan gick bra. Jag ser fram emot att ses och sätta i gång i morgon.

Hälsningar

WR

Skickat från min telefon

2

Ada

Jag tittade på klockan: 22.32. Jag hade tillbringat ett par timmar i baren. Jag skulle träffa Weston klockan halv tio, så jag behövde verkligen ta mig tillbaka till motellet snart. Jag såg på iPaden igen för att försäkra mig om att jag inte hade missat några viktiga filer eller någon information som jag behövde gå igenom med Weston dagen därpå.

När jag hade kommit in i jobbet var det enklare att inte tänka på cowboyn som satt vid bardisken, men jag kunde inte skaka av mig honom helt. Varje gång jag tittade upp, märkte jag att han betraktade mig. Gang på gang möttes våra blickar någon sekund för länge, och sedan återgick jag till arbetet.

Det kändes harmlöst, men det gjorde mig alldeles uppspelt.

Jag visste inte riktigt varför, men jag kände mig ... dragen till honom. Till hur han skämtade med bartendern, hur de gamla männen vid baren klappade honom på ryggen vid upprepade tillfällen och hur han vilade en hand på hunden. Det fick mig att undra vad det här var för man och hur jag skulle ha uppfattat honom i dagsljus.

Jag var nyfiken.

Det var därför jag gjorde det.

Det var åtminstone vad jag intalade mig själv senare.

När jag var färdig med jobbet samlade jag ihop mina saker och stoppade ner dem i min väska. Jag behövde inte titta upp för att veta att han kollade på mig, men jag gjorde det ändå, just som han tog en klunk av sin öl.

Vi stirrade på varandra igen när jag reste mig. Han följde mig med blicken och jag hoppades att hans kropp också skulle följa efter. Jag förstod inte vad som flög i mig, men jag ville inte kämpa emot.

Jag släppte honom med blicken när jag kom närmare dörren, men jag kände hur han såg efter mig. I stället för att försvinna ut genom dörren, svängde jag in i korridoren precis före.

Vad fan håller du på med, Ada?

Försöker du få en främling att följa efter dig genom en mörk korridor i en sunkig bar? Är det vad du håller på med?

Ja, det var precis det jag gjorde.

Jag stannade när jag kom fram till en dörr halvvägs genom korridoren, och lutade mig mot den. Väntade för att se om han skulle komma.

Det gjorde han.

Jag såg hans skugga i början av korridoren och hjärtat dunkade mot revbenen, som om det försökte ta sig ut.

Jag kände hans fotsteg när han närmade sig, för när han kom gående mot mig började världen som jag kände den skaka och falla sönder, för att göra plats för honom.

För något nytt.

Han stannade några steg från mig och jag såg hans gröna ögon i mörkret. Det hettade till när han studerade mig, men kanske såg jag en viss oro där också?

Jag kände likadant.

”Är allt som det ska?” frågade främlingen, och höll kvar min blick. Han var nära nu, så jag fick lov att sträcka på halsen för att kunna se på honom. Jag tog ett steg framåt och nickade. Jag litade inte på min röst. Den skulle avslöja mig. Det skulle höras att allt inte alls var som det skulle och sedan skulle den här transen vi befann oss i brytas.

Det ville jag inte. Jag ville ha någonting nytt.

Jag ville ha honom, mannen som såg på mig som om jag var värd att tittas på.

”Är du säker ...” Jag avbröt honom genom att ta tag i hans

tröja med mina händer, komma upp på tå och dra ner hans läppar mot mina.

Han var alldeles stilla, som i chock, men bara ett ögonblick innan han la den ena handen på min kind och flätade in den andra i mitt hår.

Ja, tänkte jag. Jag behöver det här. Hans hand kändes sträv mot mitt ansikte, precis som jag hade trott, men han var mjuk, som om han ville njuta av det här.

Min mun rörde sig mot hans, och han drog handen som vilade mot mitt ansikte ner över sidan av min kropp, så att han kunde ta tag om min höft. Det pirrade till i huden där han hade rört vid mig. Det var som att luften sprakade runt omkring oss.

Jag behövde komma närmare honom.

Jag släppte ner väskan på golvet och virade armarna runt hans hals just som han tryckte upp mig mot dörren med en kraft som gjorde mig ännu mer upphetsad. Jag trodde att mitt huvud skulle slå emot dörren, men han höll handen som han hade i mitt hår runt huvudet, så att jag inte slog mig. Sedan tog han tag i båda mina händer med samma hand, och höll fast dem ovanför mitt huvud.

Våra kroppar var sammanpressade och våra tungor var sammanslingrade. När han nafsade försiktigt i min underläpp kunde jag inte låta bli att stöna och fick hoppas att ljudet dränktes av jukeboxen.

Hans andra hand gled bakåt från min höft till min rumpa, och han lät handen åka ner i bakfickan på mina jeans.

”Känns det här bra?” frågade han mot min mun.

”Mer”, andades jag. Han tog tag om min rumpa. Hårt.

”Fan, vem är du och vad gör du med mig?” stönade han. Mina höfter rörde sig fram och tillbaka, mot min vilja, eftersom jag ville ha mer, och jag kände hans hårda kuk under jeansen. När hade jag gjort någon upphetsad senast? När hade *jag* blivit upphetsad senast?

Det hördes en högljudd hostning från änden av korridoren och vi stelnade till. Jag tittade upp på cowboyn som stirrade på mig innan han släppte taget om mina händer och vände sig till inkräftaren.

”Jag måste få komma in på mitt kontor, om det går bra för er.”
Det var Brooks. Bartendern. Det lät som att han log, men jag tittade inte för att få det bekräftat. Det blossade om kinderna, och jag ville krypa ner under en sten och aldrig komma ut igen.

Det här var så dumt. Jag var så dum.

Jag gjorde alltid så här. Hur mycket jag än ansträngde mig, kunde jag inte göra mig av med den del av mig som gillade att fatta förhastade, impulsiva beslut. Fast det var inte de impulsiva besluten som var problemet. Vissa människor kunde säkert fatta väldigt bra sådana, men jag var inte en av dem. När jag fattade ett impulsivt beslut brukade det sluta med att jag fick betala priset för det, ett bra tag framöver. Mitt misslyckade äktenskap var det främsta exemplet på detta fenomen.

”Men ni får gärna fortsätta mot den andra väggen”, fortsatte bartendern. Herregud. Det här var så genant. Jag stod inte ut.

Så jag gjorde vad jag kommit till Wyoming för att göra.

Jag flydde.

3

Wes

Jag stirrade på väskan på köksbänken i Stora huset. Det var mitt enda påtagliga bevis på att föregående kväll faktiskt hade ägt rum, min alldeles egen glassko eller någon sådan skit.

Det var svårt att sluta tänka på kvinnan från baren. Jag hade inte sovit överhuvudtaget. Jag låg vaken hela natten och tänkte på henne.

Vem var hon?

Var kom hon ifrån?

Varför följde jag inte efter henne när hon hade kysst mig?

Det hade med Brooks att göra. När hon hade sprungit i väg stod Brooks kvar i korridoren på Devil's Boot och blockerade vägen för mig, med ett korkat och självbelåtet hånleende.

”Ärligt talat var det länge sedan jag slutade förvånas över all skit som jag får se i den här korridoren”, hade han sagt. ”Men det här? Det här var oväntat.”

”Håll tyst”, sa jag. Och brydde mig inte om att han just hade sett mig med en kvinna upptryckt mot dörren, där jag fan blev mer desperat för varje sekund som gick.

”Vet du ens vad hon heter?” hade han frågat. Nej, det gjorde jag inte.

Men jag ville jävligt gärna veta.

”Jag svär på gud, om du berättar det här för Emmy kommer jag att ge dig en rak höger”, sa jag. Trots att jag inte skulle göra det. Men det var det enda hot jag kunde komma på just då. Att

tända eld på honom kändes för aggressivt. Dessutom förstod jag att han garanterat skulle berätta det för Emmy.

Jag trodde inte att de hade några som helst hemligheter för varandra längre.

”Jag har redan fått en rak höger av en Ryder, så det skrämmer inte mig.” Jag tänkte tillbaka på när min äldre bror, Gus, hade smällt till Brooks eftersom han fått reda på att han och vår lillasyster, Emmy, hade smugit bakom ryggen på oss.

Brooks och Gus var bästa vänner, så den där smällen hade säkert hörts i hela Meadowlark. Det tog ett tag, men nu hade de gått vidare. Även om jag visste att Gus fortfarande hade jäkligt dåligt samvete över det som hänt.

”Och förresten, säg inget till Gus heller.” Det sista jag behövde var att mina syskon skulle reta mig för att jag blivit påkommen med att hångla med en tjej i en bar, som någon kåt tjugoettåring.

”Okej, vi gör en deal.” Hans flin blev större. ”Jag säger det bara till Emmy, och sedan kommer hon antagligen att berätta det för Gus.”

”Hur fan kan det vara en deal?” frågade jag.

”För att jag inte säger något till honom.”

”Du är så irriterande, vet du om det?” Han ryckte bara på axlarna. Då tog jag upp kvinnans väska från golvet. Jag visste inte vad jag skulle göra med den, men jag ville inte lämna den där.

Så nu stod den på mitt köksbord.

Och jag hade fortfarande ingen jävla aning om vad jag skulle göra med den.

Jag skulle kunna fråga Emmy. Eller Teddy.

Eller absolut inte Teddy, förresten. Då skulle hon aldrig sluta snacka om det. Emmy skulle släppa det efter ett tag. Teddy skulle nämna det på min begravning. Teddy var min systers bästa vän och hade varit det ända sedan Teddys pappa flyttade med henne till Meadowlark när hon bara var några månader gammal. Hon var känd för att hon aldrig lät folk komma undan, vilket jag uppskattade när hon riktade det mot andra, men jag ville inte ha det riktat mot mig.

Jag kom att tänka på hur den där mystiska kvinnan hade gripit tag i min tröja. Hon hade varit så ... djärv.

Det var så jävla sextigt.

Och hur hon stönade när jag bet henne i läppen? Fan också. Jag kanske rycktes med, men allt i den stunden kändes bara så *rätt*. Basen från jukeboxen, den dunkla korridoren, min hand på hennes rumpa.

Jag kände hur det blev trångt i jeansen.

Koncentrera dig, Ryder. Du har en stor dag framför dig. Du kan inte gå runt med stånd.

I dag skulle mina drömmar besannas. Och för tydlighetens skull var det inte spontant stånd jag drömde om.

Tekniskt sett var det dag ett av projektet Rebel Blues gästranch. I mitt huvud hade jag kallat projektet Baby Blue, men det tänkte jag inte säga högt. Även om det var första dagen designern, Ada, skulle vara här, hade vi haft mejlkontakt ända sedan oktober.

Jag tittade på klockan på ugnen, men lät bli att se på väskan igen. Halv sju. Det var tre timmar kvar innan Ada skulle komma. Jag fick känslan av att det skulle bli de tre längsta timmarna i mitt liv.

Jag hade väntat hela vintern, och nu var vi på upploppet.

Vi hade gott om boskap nära ingången till Rebel Blue, så nu på morgonen skulle jag och några av männen som arbetade på ranchen köra dem till en annan del. Jag behövde åtminstone inte sitta still och vänta på att hon skulle komma.

Men jag var så förväntansfull att det nästan blev outhärdligt.

När pappa och Gus äntligen hade gått med på att vi skulle bygga en gästranch hade det inte bara känts som att de gett mig ett stort ansvar.

Det hade känts som att de såg mig.

Jag upplevde att det vore enkelt att försvinna mellan Gus, den tuffa men också hängivna, effektiva och hårt arbetande äldsta sonen, och Emmy, den vilda men också snälla och omtänksamma rodeomästaren. Jag hade inget som identifierade mig på samma sätt.

Jag var bara Wes.

Och det gjorde mig inget. Det spelade ingen roll, men jag såg fortfarande fram emot att ha något som var mitt.

Jag hörde golvplankorna bakom mig knarra.

”Hur känns det i dag?” hörde jag Amos Ryder säga med sin skrovliga röst, precis bakom mig.

”Bra”, sa jag. ”Det känns skumt att det äntligen är dags.” Pappa kom runt köksbänken och ställde sig mitt emot mig.

Han bar sina klassiska Wranglers och en bomullsskjorta. Innan han började jobba rullade han alltid upp ärmarna på skjortan så att man såg de blekta svaltatueringarna på hans underarmar.

”Vilken tid kommer designern?” frågade han.

”Halv tio. Kommer du tillbaka hit eller vill du träffa oss på plats?” frågade jag.

”Jag träffar henne här”, sa han när han tog en klunk av sitt kaffe, utan att låta det svalna. Jag förstod inte hur han kunde dricka det när det fortfarande var skållhett. ”Det här är ditt projekt, Weston. Du behöver inte mig. Du klarar det här.”

Om det var en sak som Amos Ryder alltid gjorde, så var det att tro på sina barn. Och Brooks också kanske. Och vi gjorde inte ens något för att förtjäna hans ovillkorliga stöd. Han gjorde det bara. Vissa föräldrar var säkert så. Men ändå.

Jag var fan livrädd för att svika honom.

Jag gned handen över ansiktet.

”Jag vet. Det är bara ...” Jag var tyst ett ögonblick, och försökte komma på hur jag skulle formulera mig. Jag hade alltid varit näst i rang, eller tekniskt sett tredje i rang. Jag levde i Gus skugga, och visste att det var han som skulle driva ranchen i framtiden. Jag hade aldrig gjort något på egen hand. ”Det är en stor grej”, svarade jag till slut.

Pappa nickade. Jag tror att han förstod vad jag inte sa.

”Vad är det där?” frågade han och gestikulerade mot väskan på köksbänken.

Jag ville verkligen inte berätta för min pappa hur jag fick tag

i väskan, så jag sa bara ”Det var en vän som glömde den i baren i går kväll.”

Amos höjde undrande på båda ögonbrynen.

”En vän?”

Jag svalde.

”Ja. Jag tog med mig den eftersom jag inte ville att den skulle lukta cigaretttrök”, sa jag nonchalant, hoppades jag i alla fall.

Pappa såg misstänksamt på mig ett kort tag, innan han skakade på huvudet och tog en till klunk kaffe.

”Ni tre måste bli bättre på att ljuga.”

4

Ada

Jag har fattat många dumma beslut i mitt liv, riktigt dumma beslut, så man hade kunnat tro att jag skulle förstå att dumma beslut får konsekvenser.

Till exempel: Om man väljer att gifta sig med en skitstövel, kommer man att få ett värdelöst äktenskap. Om man väljer att bara äta gamla Doritos till middag, kommer man antagligen att vakna hungrig. Och det här är min nya favorit: Om man får ett infall och hånglar med en främling på en sunkig bar i Wyoming, kommer man att tappa sin iPad.

Som man behöver. Till sitt jobb. Som börjar i dag.

Toppen.

Nu var jag tvungen att åka till den första dagen på mitt största jobb hittills utan min kalender, 3D-grafik, färgscheman, produkt-dokument och i princip allt annat jag behövde. För som om det inte var nog att jag lämnade min väska på en bar efter att ha kysst en främling, har den baren inte ens ett telefonnummer. Vilket uppriktigt sagt känns olagligt.

Men med tanke på hur mycket cigaretttrök mitt hår luktade, brydde de sig antagligen inte särskilt mycket om vad som var lagligt och inte på Devil's Boot.

Som om det inte var nog att jag skulle framstå som en idiot min första dag, skulle jag också bli tvungen att återvända till brottsplatsen och riskera att stöta ihop med den stiliga cowboy-främlingen, vilket skulle få mig att fatta fler dumma beslut.

Fan också.

Jag kunde inte sluta tänka på den där kyssen. Jag drömde om vad som skulle ha hänt om bartendern inte hade kommit på oss. Skulle han ha fortsatt? I min dröm förde han in sina sträva händer under min tröja och drog dem upp och ner över min kropp. Jag spände upp hans skärp. Han lyfte upp mig. Jag virade benen runt hans midja. Han tryckte mig mot väggen och . . .

”En vaniljlatte med en dubbel espresso till Ada!” Baristan väckte upp mig ur min olämpliga förmiddagsfantasi.

Just det. Kaffe. Det var det jag höll på med. Det var ingen sexig cowboy som tryckte upp mig mot väggen på någon dunkel pub.

Vilket var tråkigt, men antagligen lika bra.

Jag gick fram till disken, hämtade min latte och nickade ett kort tack till baristan. Hon tittade på mig ett ögonblick för länge, som om hon inte riktigt förstod varför jag var här. Blickarna inne på kafét dröjde sig också kvar vid mig lite för länge. Det var som att jag gick runt med en enorm skylt där det stod INTE HÄRIFRÅN.

Jag insåg med ens hur tacksam jag var när man kunde köpa kaffe från en lucka och sitta kvar i bilen, men samtidigt måste jag erkänna att det här var ett fint ställe. Och hette det inte Bönan? Det var onödigt gulligt.

När jag kom ut igen tog jag en snabb bild på min kaffemugg med bergen som bakgrund, och la ut den i sociala medier med texten: ”Dag 1. Nytt projekt kommer snart.”

Jag startade @homeiswherethehartis när jag hade hoppat av utbildningen för att bli inredningsarkitekt. Ärligt talat var jag aldrig riktigt byggd för att plugga. När jag startade mitt företag insåg jag att det gick bra ändå, att bara för att jag inte var duktig på att plugga betydde inte det att jag inte kunde vara en duktig designer och att jag inte kunde lära mig mitt yrke i ett annat slags klassrum.

Det som hade börjat som ett erbjudande att rensa ut och organisera folks garderober hade vuxit och blivit något jag var stolt över.

Det var bara synd att jag var den enda i mitt liv som kände så.

Följarskaran som jag hade byggt upp på min profil var i alla fall en av de saker jag tyckte allra bäst om. Det fanns människor därute som inte ens kände mig men som tyckte om att följa mina projekt.

Och jag fick känslan av att det här skulle slå allt jag tidigare gjort med hästlängder.

Min röda Honda Civic från 1993 stod ute på parkeringen. Ärligt talat förvånade det mig att den inte hade gått sönder på vägen till Wyoming. Jag borde ha haft större tilltro till den. Efter skilmässan var det den enda bil jag hade råd med. Den hade sina brister. Servooljan läckte, så jag behövde fylla på den en gång i veckan om jag ville kunna styra. Det fanns ingen luftkonditionering heller. Men den var det enda som aldrig hade svikit mig. Jag satte mig i förarsätet och tog fram vägen till Rebel Blue på telefonen. Det var bara tur att jag hade haft den i fickan och inte stoppat den i väskan. Jag visste inte riktigt hur jag skulle hantera den här dagen utan min iPad, men just nu hade jag inget annat val.

Gör man dumheter får man ta konsekvenserna, Ada. Och i ditt fall betyder det att du kommer att se ut som en idiot den första dagen på ditt nya jobb.

Enligt Google Maps låg Rebel Blue ungefär tjugo minuter från centrum. Klockan var nio, så jag skulle hinna dit i god tid.

Jag såg alltid till att ha minst tio minuter extra på mig när jag skulle någonstans.

Uppriktigt sagt skulle jag hellre ha en kvart, men jag var tvungen att stanna och köpa kaffe.

Jag passade på att titta mig i backspegeln. Det första jag noterade var att jag såg trött ut. De mörka ringarna under ögonen var inte till någon hjälp.

Rebel Blue Ranch, här kommer jag.

Jag växte upp i Kalifornien, så jag hade varit uppe i bergen tidigare, men jag hade aldrig sett sådana här berg. Mina berg var till största delen torra, matta och bruna. Dessutom hade jag vuxit upp i en förort till San Francisco, inte mitt i vilda västern.

De slingriga vägarna som ledde till Rebel Blue var utmejslade i vad som kändes som ingången till ett annat universum. Det var i början av april, så det var fortfarande en hel del snö kvar uppe i bergen, speciellt högre upp. Det var otroligt att se hur den kritvita snön stod i skarp kontrast mot den stora blåa himlen.

Jag kunde svära på att den blåa himlen i Wyoming var betydligt större än den i Kalifornien.

Jag tyckte bäst om ställena där snön hade smält så att man såg det gröna och bruna därunder. Det kändes löftesrikt, som en påminnelse om att vintern aldrig kunde vara för evigt.

Fan, det var helt sjukt hur jag påverkades av de här bergen. Det räckte med en vacker vy så började jag fundera över hela min existens. Även om jag kände mig liten, kändes ögonblicket ... stort. Riktigt stort.

”Sväng vänster om åttahundra meter.” Jag hörde Siris röst i högtalaren och tittade åt vänster, för att inte missa infarten. Jag visste inte om den skulle vara tydligt utmärkt eller om den skulle dyka upp helt plötsligt.

En eller ett par minuter senare såg jag en båge och grind i massivt trä. ”Båge” var egentligen inte rätt ord, utan det var snarare tre sidor av en kvadrat med en grind längst ner. Jag saktade in, svängde av från vägen och stannade framför den. Nästan högst upp på kvadraten stod det REBEL BLUE RANCH med stora järnbokstäver. Ovanför, inbränt i träet, syntes konturerna av något som jag trodde antagligen var en tjurskalle. Eller en stut? Var det så det hette?

Grinden stod öppen och innanför syntes en grusväg som aldrig verkade ta slut. Jag kollade på telefonen. Adressen som jag hade fått av Weston låg tydligen en och en halv kilometer längre upp längs den här vägen.

Jag hoppades verkligen att min bils stötdämpare skulle klara sig. Jag lyfte foten från bromsen, tog ett djupt andetag och svängde in på Rebel Blue.

Nu kör vi.